

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΙΔ'.
ΗΝ επομένη τής συνεντεύξεώς των με τόν μελλοθάνατο κατάδικο Γεώργιο Δικαιοπούλου, οί 'Αθηναίοι δημοσιογράφοι έλαβαν στό ξενοδοχείο πού μένανε στό Ναύπλιο μιá επιστολή έκ μέρους του, αρκετά συζητητική.

Ο Δικαιοπούλος τούς παρακαλούσε, έκτός των άλλων, να περιπούνται και ν'άγαπούν τή ουλίτσα πού τούς έχάρισε, τήν έξυπνοτάτη Μυλαίδη και τούς αποχαριετούσε γιά πάντα. Μαζύ με τήν επιστολή ό μελλοθάνατος κακοθύρος έστειλε στους δημοσιογράφους και ένα μοιρολόγι, τό όποιο είχε συντάξει μέσα στη φυλακή και τό όποιο άπειθύνητο στόν ίδιο τόν έαυτό του. Τό μοιρολόγι αυτό τού Δικαιοπούλου τό έδημοσίευσε ή τότε εκδιδομένη έφημερίδα «Καθημερινή» τού Μιζέ Λάμπρου, άρχισυντάκτης τής όποιος ήταν ό γνωστός λόγιος Μλάμης Άννωνος και συντάκται ό Γερ. Βώκος κι' άλλοι γνωστοί δημοσιογράφοι και λόγιοι.

Αντιγράφουμε τό μοιρολόγι τού Δικαιοπούλου ά' τήν «Καθημερινή» και τό δημοσιεύουμε έδώ, ός ένα άπό τά πό περιεργα ντοκουμέντα τής διανοητικότητος τών εγκληματιών τής εποχής αυτής:

Μισεύεις, Γιώργη, βρέ Γιώργη, σήμερα, μισεύεις, Γιώργη, σήμερα, πηγαίνεις εις τόν 'Αδη και θάβρης φίλους, βρέ Γιώργη, κι' άδερφούς, και θάβρης φίλους κι' άδερφούς να περπατείς άντάμα, να περπατείς άντάμα. Πήγαινε, Δι—βρέ Δικαιοπούλε, πήγαινε, Δικαιοπούλε, στόν 'Αδη ν' άνταμώνης, στόν 'Αδη ν' άνταμώνης και να

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

(βρήξ)

Πα—βρέ Παπαδόγκωνες, και νάβρης Παπαδόγκωνες κι' εκεί θα τούς σκοτώσης.

Στήν Καλαμά—βρέ Γιώργη, πού (θα πιάς,

στην Καλαμάτα πού θα πιάς, ψηλά στη λαίμητόμο, να βάλης ού, βρέ, δυνατή φωνή, παράπονα έχω άκόμα, Αρακούλη Μάσκο, παράπονα έχω άκόμα, Ρέντση και Λεονίδα.

Κλάψτε για—βρέ, γιατί χάνετε τή μόνη σας έλλιδα, τή μόνη σας έλλιδα.

Εις τό Θεό, Μάσκο, να κάμετε, εις τό Θεό να κάμετε για μένα λιτανεία.

Όπου τα πάντα, βρέ άδέρφια, (βρίσκονται,

όπου τα πάντα βρίσκονται και ή παρηγορία και ή παρηγορία.

Η έφημερίδες τής εποχής άσολήθηκαν εκτενέστατα με τή ζωή και τήν εγκληματική δράση τού Δικαιοπούλου. Μεταξύ των άλλων άναφέρουν και τό έξής περιστατικό, πού δείχνει πόσο τετρατέρας και τί θρηό ήταν ό Μανιάτης κακοθύρος.

Όπως γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο, ό Δικαιοπούλος είχε δρατετεύσει άπό τής φυλακές όπου έκρατείτο για τόν πρώτο φόνο πού διέπραξε. Πλήν όμως τής αποδράσεώς του αυτής, τήν όποια έπεχείρησε μετά 3—4 έτών φυλάκιση κι' έγγλύτωσε έτσι τα ύπόλοιπα 11—12 χρόνια τής ποινής του, είχε ξανακάνει και άλλη, άνεπιτυχή ένωσι, παρ' όλα του τά προσόντα ός κακοποιό.

Τήν άπόπειρα αυτή άποδράσεως τήν έπεχείρησε ό Δικαιοπούλος όταν, μετά τήν πρώτη του δίκη, με-

τεφέρετο άτιπολοϊκώς στις φυλακές. Άπάνω στό βατόρι τόν συνώδευαν τέσσερις χωροφύλακες ένοπλοι. Ο κατάδικος έφερε χειροπέδες κι' έφόδον βρισκόντουσαν μάλιστε στό πέλαγος, οί συνοδοί του χωροφύλακες δέν τόν έπιτηρούσαν και τόσο άυθρήα.

Ο Δικαιοπούλος, πού δέν έβλεπε τήν ώρα νά δρατετεύσει, τό άντελήφθη αυτό, με πολλή του φυσικά ευχαρίστηση και δέν περιμενε πειά παρά τήν κατάλληλη ευκαιρία για να τό σκάσει.

Η ευκαιρία αυτή δέν άργησε να δοθί στον κατάδικο. Έπειτα άπό αρκετών ώρών ταξείδι, τό βατόρι άρπασε τ' άνοχτά και περνούσε κοντά σε κάποια Πελοποννησιακή παραλία.

Η θεά τής ακρογιαλιάς, τά ψηλά βουνά και τά λαγκάδια έμέδυσαν τόν Δικαιοπούλου. Τι κι' άν φορούσε τά σίδερα στα χέρια; Ήταν ίκανός αυτός και χειροπόδαρα δεμένος να κρατηθί στην έπιφάνεια τής θάλασσας και να φτάσει κολλημπώντας στην Ξηρά...

Τή στιγμή αυτή, οί δυό χωροφύλακες συνοδοί του έγευμάτιζαν σε μιá άκρη τού καταστρώματος. Οί άλλοι δυό πάλι είχαν πάσει ψλοκουθέντα και δέν πολυτροσέχανε τόν κατάδικο. Αυτό ήθελε κι' ό Δικαιοπούλος, ό όποιος γλύστρησε σιγά-σιγά πίσω, προς τήν πλώρη τού βαπορού, χωρίς να τόν άντηληφθί κανείς. Προστάθηκε εκεί να πάσει τις χειροπέδες του, με ή χειροπέδες δέν έσπαζαν. Βλαστήμησε τότε, κίταξε τή θάλασσα, κίταξε άντιφωρ τήν Ξηρά με λαχτάρα και χωρίς να διστάσει πειά, πήδησε στη θάλασσα.

Οί χωροφύλακες δέν καταλάβαινε τίποτα.

Ο πλοίαρχος όμως, πού ήτανε στη γέφυρα, άκουσε τό δυνατό πλατάγμα πούκανε ό κατάδικος πέφτοντας στό νερό, ύποψιάστηκε και κίταξε να δη τί συμβαίνει. Δέχρνε τότε τόν Δικαιοπούλο να παλευθί με τά κύματα, κολλημπώντας άπεγνωσμένα με τούς άγκωνες και τα πόδια για να φτάσει στην άκτή...

Χωρίς να χάσει καρό, ό πλοίαρχος έτρεξε και ειδοποίησε τούς χωροφύλακες. Οί δυστυχισμένοι αυτοί τά χάσανε. Αν ήσαν στην Ξηρά, θα τρέχανε έξολίσω στό δραπέτη. Στο πέλαγος όμως; Πώς να τόν κινήσουν πού δέν ήξεραν κολυμπι; Τόν έβλεπαν λοιπόν ν' άπομαζώνεται άπ' τό βατόρι διαρκώς και τραβούσαν τά μαλλά του σκοψόντας και θρηώνοντας.

Άπό τή δύσκολη αυτή θέσι έβγαλε τούς χωροφύλακες ό πλοίαρχος, ό όποιος διάταξε να σταθί άμέσως τό βατόρι και να κατεβάσουν μιá βάρκα στη θάλασσα. Η διαταγή τού πλοίαρχου έξετελέσθησαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Τό βατόρι στάθηκε, οί ναύτες κατέβασαν γρήγορα-γρήγορα τή βάρκα στη θάλασσα, μπήκαν σ' αυτή οί χωροφύλακες κι' άρχισε τό κινήγητό τού κατάδικου.

Τί θρηό άνημερο, τί άσολένας άντοχής ήταν αυτός ό άνθρωπος!... Αν και φορούσε χειροπέδες, κολλημπύσε σαν δελφίνι. Ύπήρχε φόδος να ξεφύγη, άν και στη βάρκα τραβούσαν κοντι τέσσερες έρωστωι ναύτες. Βλέποντας τόν κίνδυνο αυτό, οί χωροφύλακες άρχισαν να φωνάζουν στόν κατάδικο:

—Στάσου, μωρέ!... Στάσου και θα πινής!...

Ο Δικαιοπούλος ούτε τούς έδωσε άπάντησι.

—Στάσου, βρέ κακοθύρε, άλλοιώς θα περβολήσουμε! Ξαναφώναξαν οί χωροφύλακες.

Καμιά άπάντησι ό Δικαιοπούλος. Έκεινοί τότε έτοιμάσανε τά δίπλα τους, τόν σημαδέψαν και τού φώναξαν για στερνή φράά:

—Θά σταθής ή να σου ρίξουμε;

—Ρίχτε, άποκορίθηκε ό δραπέτης. Οί χωροφύλακες δέν διστάσανε πειά.

Μιά όμοβροντία άκούστηκε.

Η σφαίρες σφυρίζανε γύρω άπό τόν κατάδικο, με δέν τόν πέτυχαν.

Οί χωροφύλακες ξαναόρξαν. Μα και πάλι άνεπιτυχώς. Είδαν κι' άπόειδαν τότε κι' άρπαξαν κι' αυτοί τά κουπιά. Η βάρκα πειά πετούσε. Η άπόστασις μεταξύ αυτών και τού δραπέτου λιγόστευε όλοένα. Θά τόν πάνανε, δέν μπορούσε να ξεφύγη, ή άκτη ήταν άκόμη μακρυνά... Πραγματικώς, σε λίγο ή βάρκα έφτασε τόν κατάδικο και τόν διπλώρωσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

SOPHO.

Ο ζωγράφος κ. Πρωτοπάτης μετά τής κυρίας του. (Σκίτσο τού κ. Σοφ. Άντωνιάδη)